

1. rész – 5. fejezet

A kegyes élet személyes bizonyágtétele

Herman Hanko

„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”

1Péter 3,15

Bevezetés

Amikor egyházi körökben a tanúságtételről van szó, akkor szinte mindig azt hangsúlyozzák, hogy az egyes hívó emberek hogyan legyenek személyes tanúk. Hogyan kell a keresztyén embernek bizonyágot tennie? Mi legyen a módszere? Miként lehet a legjobbban megközelíteni az embereket? Tanfolyamokat szerveznek, hogy megtanítsák az embereket a bizonyágtételre. Lelkesítő találkozókat hívnak össze, hogy felbuzdítsák őket a tanúságtételre. Beszélnek a motivációról, és meghatározzák a célokat.

Nem vitatkozhatunk, és nem is vitatkozunk azzal, hogy Isten népének minden egyes tagja feladatul kapta, hogy tanú legyen ebben a világban. Az egyéni biznyságtétel hangsúlyozása azonban kétféleképpen is helytelenné válhat. Az egyik hiba bizonyosan az, amikor a biznyságtételt elválasztják Krisztus egyházának életétől és tanúságtételétől. Eszerint az ember teljesen magára van hagyatva a biznyságtétel kérdésében. Ez a feladata nem kapcsolódik az egyháztagságához, hanem független attól. A biznyságtételről való mai közgondolkodás nem veszi figyelembe, hogy a valódi tanúságtétel lelki gyökerei és életének forrása abban az egyházban van, amelyben a tanú tag.

A biznyságtételnek az egyháztól való elszakítása szorosan összefügg a biznyságtétel céljával. Hány embernek tettél biznyságot a mai napon? Teljesítetted-e az előírányzatot? Hány lelket nyertél meg Krisztusnak? Milyen sikerrel beszéltél másoknak Jézusról? A biznyságtétel motivációja gyakran a lélekmentés. Ez a motiváció helytelen. Helytelen, mert egyetlen ember sem tud valaki mást megmenteni. Azért is helytelen, mert a tanúságtételünk célja mindig az kell legyen, hogy egy embert Isten dicsőségére eljuttassunk az egyház közösségébe, ahol hallhatja a hirdetett evangéliumot.

1Péter 3,15

Amikor az egyéni biznyságtételről beszélünk, hasznos, ha egy olyan kulcsverssel kezdjük, amely helyes megvilágításba állítja ezt a témát, és rámutat egy olyan útra, amelyet kevéssé szoktak kiemelni azok, akik nagy szerepet tulajdonítanak a biznyságtételnek. Az 1Péter 3,15-re gondolok, ahol ez áll: *„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”*

Ha meg szeretnénk érteni ennek a szakasznak a teljes jelentőségét a tanúsokdásunkra nézve, akkor fontos, hogy foglalkozunk a vers szövegkörnyezetével ebben az apostoli levélben.

A levél legelső versében Péter kiemeli, hogy a kis-ázsiai szenteknek írja levelét. (Minden kis-ázsiai provinciát felsorol, kivéve azt, amelyben Tarsus városa állt.) Péter e provinciák szentjeinek életéből egészen pontosan arra mutat rá, hogy ők vándorok és jövevények ebben a világban. Természetesen a szó lelki értelmében vándorok és jövevények. Péter így magyarázza meg lelki vándorlétük kezdetét: *„A kik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre”* (1Pt 1,2).

Aki lelki szempontból csak jövevény ezen a földön, annak nem a jelenvaló világban, hanem valahol máshol van az otthona. Nem első születése révén került oda, hanem kiválasztása és megszenteltetése által lett a menny az otthona. Ez második születésének helye.

Szinte minden tekintetben ebből a „másik világból” való. Atyja és bátyja, Jézus Krisztus a mennyben vannak. A családjából azok, akik már meghaltak, a mennyben vannak. A menny az otthona, mert *Atyja házában sok lakóhely van* (Jn 14,2).

Az életének az alapelve is mennyei, mert az a Megváltójának a feltámadott élete. Ez az örök élet kezdete, mert soha nem fog meghalni. Az életének az ereje és a hatása tehát összhangban áll magának a mennynek a szentségével és az igazságával. Megszentelt és tökéletes, noha ennek még csak a kezdete van meg benne. Az életében Atyjának a szentségét tükrözi: Atyjára *hasonlít*, mert az Ő képét és hasonlatosságát hordozza.

Noha mindez igaz, az Atyja mégis arra hívta el, hogy még egy kicsit ebben a világban éljen. Ezért – lelki szempontból – idegen ezen a földön. Az életmódja

teljesen más, mint azoké, akik ebben a világban körülveszik őt. A világ gonosz, és az élete alapvetően különbözik az övétől.

Igaz, hogy őbenne is megvan a romlott természet, amely éppolyan, mint a gonosz világ. Mindazonáltal az ő életét valódi otthonának erős és kegyelmes hatása irányítja.

A mennyország állampolgáraként és Isten családtagjaként kell élnie ebben a gonosz világban. Ez nagyon furcsa emberré teszi őt azok szemében, akikkel kapcsolatba kerül: olyasvalakivé, akit a világ nem tud megérteni. Teljesen elutasítja az ő életmódjukat, és egy másik életmódhoz ragaszkodik, amely éppen az ellenkezője annak. Alapjában véve nem érdeklik azok a dolgok, amelyek bűnös módon vonzzák a gonoszokat.

A vándorlét következményei

A vándorlét első következménye, hogy az ilyen ember reménység által él. Péter első levelének kiemelkedő témája a reménység keresztyén erénye. Maga a levél Isten dicsőítésével kezdődik, aki *élő reménységre* szült minket újjá (1,3). A reménység témája olyannyira meghatározó ebben a levélben, hogy Pétert olykor *a reménység apostolának* hívják csakúgy, mint Jánost a *szeretetének*.

A reménység keresztyén erénye Péter levelében nem pusztán valami olyasmi, ami időről időre felbukkan a hívő életében. Ellenkezőleg, ez egy egész életmód. Arról van szó, hogy a keresztyén ember reménysége mindent meghatároz, amit ebben a világban tesz. Reménységének tárgya a mennyben van, amely az ő valódi otthona. A hazaérkezés reménysége arra készíti a keresztyént, hogy ne úgy éljen ebben a világban, ahogyan a gonoszok. Ő ebben a világban idegen, nincs marandó helye. Lelki vándorúton jár. A sátrát a hátán hordozza. A hátizsákjában

a lehető legkevesebb dolgot tartja, hogy semmi ne akadályozza a menny felé vezető vándorútján.

Mivel az életmódja olyannyira furcsa a világ emberei számára, ezért vizsgálódásaik, végül pedig kérdéseik tárgyává lesz. Ez az igehely mindezt feltételezi, hiszen a hitetlen ember kérdése alkalmat nyit a hívő erős, éles bizonyágtételére.

Ezt a gondolatot ki kell emelnünk. Amikor a Szentírás egy ember személyes tanúságtételéről beszél, akkor jelzi, hogy a hitetlen ember kezdeményez. Úgy tűnik, a Biblia nem sürgeti a keresztyén embert arra, hogy bizonyágtételében erőszakos legyen.

Azt gondolom, ennek jó oka van. Isten tudja, kik az övéi – mi nem tudjuk. Miközben nincs semmi szükségszerűen bűnös abban, ha az embereket nyilvános helyeken megállítjuk, és kérdéseket teszünk fel nekik a Krisztussal való kapcsolatukról, úgy látszik, a bizonyágtételnek Isten főként nem ezt a módját használja. Miközben semmi rosszat nem találhatunk a szórólapok, rövid iratok, traktátusok osztogatásában, az általános benyomásom, hogy mindez az ilyen módon tanúskodó ember számára egyfajta kötelezettségvégzéssé válik. Az efféle bizonyágtétel gyümölcsei gyakran elég szűkösek.

Isten, aki tudja, kik az ő választottai, és Krisztus, aki ismeri mindazokat, akikért a vérét ontotta, meg fogja menteni őket. Ha Isten ehhez valakinél a keresztyén bizonyágtétel eszközét használja, akkor gondoskodni fog arról, hogy az illetőt egy saját életének útján járó keresztyén ember szembesítse a Jézus Krisztusban való váltság evangéliumával.

Péter itt azt hangsúlyozza, hogy a keresztyén ember élete erőteljes tanúságtétel, és ezt szóbeli bizonyágtétel követi.

A kegyes élet bizonyágtétele

A hívő ember elsődleges egyéni bizonyágtétele tehát a Krisztus parancsainak való engedelmes, kegyes élet e világban.

Ennek van egy negatív oldala. Ha valaki keresztyénnek mondja magát, ám életében nem Istenhez való hűségben jár, akkor elvesztette a tanúságtétel jogát, és ehelyett csak szégyent és gyalázatot hoz Krisztus ügyére.

A 2Sámuel 11–12-ben ennek egy példáját olvashatjuk. Ez a két bibliai fejezet leírja, hogyan vétkezett Dávid, amikor paráználkodott Bethsabéval, Uriás feleségével, utána pedig megölte Uriást. Amikor Isten elküldte Nátán prófétát Dávidhoz, hogy borzasztó vétkei miatt bűnbánatra juttassa, akkor Isten Igéje valóban meglágyította Dávid kemény szívét, és arra a szomorúságra indította, amelyet az 51. zsoltárban fogalmazott meg. Valóban bánkódott, és Isten gazdag kegyelméből Jézus Krisztusban bocsánatot nyert.

Mindazonáltal Nátánnak volt néhány kemény szava Dávidhoz:

„Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megútáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen. Ezt mondja az Úr: Ímé én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágnál cselekeszem azt [...] Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, a ki lett néked, bizonynyal meghal.”

Amikor Dávid bűnvallást tett, bizonyosan bocsánatot nyert. Azonban nemcsak Isten ellen vétkezett, hanem ezzel alkalmat nyitott Isten ellenségeinek arra,

hogy Krisztus ügyét gyalázzák. Az ellenségek azt mondhatták, hogy Dávid állítólag Istent tiszteli, de most olyan bűnt követett el, amely párját ritkítja a pogányok vétkei között: istentisztelete semmit nem jelent. Ha valaki vallja, hogy szereti Istent, de vétkezik, akkor a gonoszok gúnyosan azt mondják, hogy a keresztyének egész élete csupán színjáték, és minden tanításuk haszontalan.

Ezért nem távozott el többé a fegyver Dávid házatól. Ez az ítélet valóban be is teljesedett például Absolon és Adónia esetében. Sajnos Dávid uralkodásának hathatós volta véget ért Izráelben.

A lényeg, hogy ha Isten gyermeke bűnösen él, az káros a tanúságtétel szempontjából. Akiknek ugyanis bizonytságot tesz, azokat arra készíti, hogy gúnyolják Isten ügyét ahelyett, hogy meglátnák életében az üdvözítő kegyelem győzelmét. Az istenfélő élet kulcsfontosságú.

Túl sokan „tesznek bizonytságot”, akik Istennek engedetlen módon élnek. Túl sokszor buzdítják az embereket „bizonytságtételre” olyan egyházak, amelyek elnézik a bűnös életmódot.

Hogyan lehet valaki az erkölcstelenségbe, paráznaságba és házasságtörésbe zuhant világban Isten eszköze arra, hogy Krisztushoz vezessen másokat, ha ő maga a válás és az újracházasság által kigúnyolja Isten házassági intézményét? Az életével megtagadja a bizonytságtételét.

Hogyan tanúskodhat egy sóvárgó, csak földi kincseket gyűjtő világban egy mohó ember, aki villákat épít, nagy gazdagságot gyűjt, és éjjel-nappal azért küzd, hogy még többet halmozzon fel e világ javaiból? Hogyan lehet az ő élete tanúság a reménységről, amely abból fakad, hogy csak idegen és vándor ezen a földön?

Hogyan mutathatja meg valaki másoknak az üdvösség örömeit, amikor csak az ivásban, a tivornyázásban és a dőzsölésben leli meg az élvezeteit? Csak kigúnyolja a keresztyén életet, gyalázatot hoz az egyházra és az Úr Jézus nevére, és megakadályozza saját tanúskodását.

Ennél még többet mondhatunk. Hogyan lehet Krisztus ügye igazságának tanúja, aki elégedetten marad egy olyan egyházban, ahol az evangéliumot megcsontítják, vagy éppen tagadják? Hogyan vezethet el az egyedül kegyelemből, egyedül hit által való üdvösség igazságának gyönyörűségére másokat egy olyan egyház, amely Isten egyetemes szeretetét és Krisztus mindenkire érvényes keresztjét hirdeti? Hogyan tehet bárki Isten eszközeként bizonyágot ebben a világban a Szentírás világos, egyértelmű tanításairól, ha ő maga nem hűséges ezekhez az igazságokhoz?

Péter nagyon aggódik, hogy a keresztyén ember életét a reménységünk vezérelje. Az a célja, hogy életünk minden területén úgy éljünk, ahogyan az egy keresztyén emberhez illik. Ezt részletesen ki is fejti. Az élet minden területén az a legfontosabb, hogy megalázzuk magunkat Krisztus akarata előtt úgy, hogy alávetjük magunkat azoknak, akiknek tekintélye van felettünk. Így szól a vándorok és a földi uralkodók, vagy a munkaadók és az alkalmazottak közötti viszonyról. Megmutatja, mit jelent keresztyénnek lenni a házasságban és otthon. Meghatározza, mi a feladatunk az egyházban az egyházi tisztségviselők és a többi szent felé. Nem kíméli a szavakat, hogy megmutassa: a vándornak meg kell őrizni magát az őt körülvevő gonoszságoktól, amelyek a pokolból származnak. Mivel pedig üldözött egyházaknak ír, ezért különösen is hangsúlyozza, hogy a vándoroknak Krisztus nyomdokaiba kell lépni, amikor hitük miatt szenvednek. Semmi sem marad ki. Mindez világosan szerepel Isten Igéjében Péter 1. levelében.

Így kérdéseket fognak feltenni életünkkel kapcsolatban, de csak ha a Szentírás parancsai szerint élünk.

A feltett kérdések

Sokféle, különböző okból feltett kérdést kaphatunk a körülöttünk élőkötől. Lesznek, akik egyszerűen arra kíváncsiak, hogy a vándor miért ellenzi az újracházódást bármilyen válást követően, ha egyszer az a világ útja. Mások őszintén érdeklődnek, mert Isten már elkezdte a szívükben a kegyelem munkáját, és elégedetlenek azzal az egyházzal, amelynek a tagjai, vagy éppen az általuk megszokott életmóddal. Olyan is lehet, hogy valaki azért kéri számon a bennünk lévő reménységet, mert azon csodálkozik, hogy mennyire különböznek a vándorok attól a világtól, amelyben élünk.

A szakszervezetek és a munkahelyi elégedetlenség korában a vándor engedelmeskedik a főnökének még akkor is, ha az egy szívtelen ember, aki nem fizeti ki beosztottjának azt a fizetést, amelyből meg tudna élni. A hitetlen, akinek a pénz jelent mindent, nem érti meg az efféle viselkedést.

Az erkölcstelenség és a paráznaság korában furcsa egy olyan embert látni, aki visszariad az erőszaktól, a szexuális bűnöktől, az internet és a filmek pornografikus tartalmától, és ezek helyett tisztaságról és szentségről beszél. Miért él így? A keresztyén embernek ezt a viselkedését a gonoszok nem tudják megérteni, és kíváncsivá lesznek.

Egy olyan korban, amikor a szexuális erkölcstelenséget támogató törvények rendszerszinten pusztítják a családi életet, miért ápolja egy vándor a béna, szellemileg sérült férjét pusztán szeretetből, amely arra készíti, hogy hűséges maradjon hozzá?

Miért ellenzik ezek a vándorok az abortuszt? Miért szeretik a gyermekeket? Miért van nagy családjuk? Miért támogatják az állami iskolákat adójukból és a keresztyén iskolákat nehezen megkeresett pénzükből, ha egyébként is alacsony

a fizetésük? Miért mennek el ezek az emberek egy forró vasárnap kétszer is a templomba ahelyett, hogy strandolnának vagy piknikeznének?

Miért szállnak szembe olyan makacsul a Szentírás normáitól való eltérésekkel, ha ma egy olyan egyházi környezetben élünk, ahol a jelszó mindenki hitének az elfogadása?

És miért olyan boldogok, amikor kínozzák és gúnyolják őket? Miért örvendeznek, amikor méltónak találtatnak a Krisztusért való szenvedésre?

Nem ok nélkül vezeti be Péter a vándoroknak ezt a feladatát a következő szavakkal: *„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben”* (1Pt 3,15). Szenteljétek meg, azaz tegyétek szentté. Ha a szív szent, akkor az egész ember szent. A bizonyágtévő életben tehát kulcsfontosságú a szentség: az egész élet szentsége.

A vándor válasza

Az életünk a legerőteljesebb tanúságtétel. A bizonyágtétel minden lehetőségét lerontja, ha bármilyen szempontból Isten akaratával ellentétben élünk.

A hívő ember bizonyágtétele azonban túlmutat a kegyes életen. Mindig készen kell álljon arra, hogy feleljen azoknak, akik a benne lakozó reménység okáról kérdezik. A kegyes életet mindig a szóbeli bizonyágtételnek kell követnie, és az is fogja követni.

Ebben az igeversben a „megfelelni” eredetijeként Péter azt a szót használja, amelyből a mi „apológia” szavunk származik. Mindig készen kell állnunk apológiát adni azoknak, akik a bennünk lévő reménység okáról kérdeznak.

Az apologia itt nem valami rossz beismerését jelenti, amire általában használni szokták. Itt azzal a jelentéssel szerepel, amellyel a teológiai tudomány egyik területén, az apologetikában is használatos. Az apologetika a hit védelme a téve-

désekkel szemben. Péter azt akarja, hogy készek legyünk megvédeni a reménységünket. Ez a védelem nemcsak annak elsorolása, hogy mit hiszünk, és mik a kegyes életünk elemei. A reménységünk logikus, igei alapú, érthető védelmére van szükség. Isten Igéje igazságáról szóló bizonyágtétel kell legyen. Fel kell továbbá szólítanunk azt, akivel beszélünk, hogy bánja meg bűneit, és higgyen Krisztusban, mert a megátalkodottság a pokol ítéletéhez vezet, amely Isten tüzes haragjából fakad a hamisság cselekvőire nézve.

Az effajta apológia a szó legnemesebb értelmében való bizonyágtétel. Isten előhoz egy embert, akinek meg kell hallania az igazságról való tanúságtételt. Nem tanúskodhatunk kelletlenül, valamiféle meghatározott cél nélkül. Csak életünk erőteljes bizonyágtételével tanúskodhatunk mint vándorok és idegenek, akik reménység által élnek. A hűség „apológiánkat” pedig Isten felhasználja az Ő szuverén céljaira. A védekezésünk megmutatja, hogy a mi utunk sokkal kívánatosabb, mint a test kívánságainak táplálása.

Bizonyágtételünk az egyház tagjaiként

Noha a 3. fejezetben már hangsúlyoztam az egyház hivatalos tanúságtételének jelentőségét, itt is szükséges néhány szót ejtenünk erről a keresztyén bizonyágtétel vonatkozásában.

Péter nyomatékosan beszél az egyházzal és arról, hogy annak milyen központi szerepe van a vándor életében. Így tesz, amikor inti a presbitereket az 5,1–4-ben, de ugyanerről az egyházzal beszél a 2,1–10-ben is. Az egyház központi helyen áll a vándor életében. Ez az örökkévaló nyugodalmunk kezdete, amely a reménységünk tárgya. Emlékeztet minket arra, hová is tartunk, és miért csak jövevények vagyunk ezen a földön.

Az Úr napja pedig egy lelki oázis a mostani idők sivatagában. A világban nincs semmi lelki eledelünk, amellyel táplálhatnánk és fenntarthatnánk a lelkünket. Azért van szükségünk az Úr napjára, mert ez által nyerhetünk erőt a lelki vándorutunk nehézségeihez. Az egyházban táplálkozhatunk az élet kenyerével, amely a mi Urunk Jézus Krisztus. Az egyház oázisában mélyet kortyolhatunk az élet hűvös, üdítő vizéből, amely Krisztus Szentlelke. Egyedül Ő vezethet és vezérelhet minket a világ zűrzavarán át a magaslatokra és az örökkévaló dicsőségbe.

A lényegre térve Péter arra emlékeztet minket, hogy Krisztus új élete Isten Igéje által a miénk (1Pt 1,23–25). Elmondja, hogy Istennek ez az Igéje az egyházban hirdetett evangélium. Az egyház az Ige tiszta teje, amelyet az újszülött csecsemőt jellemző, szinte kétségbeesett vágyakozással kívánunk (2,1–3). Ezután rámutat, hogy az egyház szegletkövébe, Krisztusba vetett hit öreá épülő, élő kövekké tesz minket. Így Isten templomává válunk, amelyben szövetséges Urunkként ő maga lakozik (2,4–10).

A vándor életében az egyház központi jelentőségű, Isten Igéje pedig nélkülözhetetlen. A keresztyén biznyságtétel ereje és hatékonysága az evangélium hirdetéséből fakad, amely az egyház egyetlen feladata. Az igaz egyház tagjaként a keresztyén ember képes a tanúságtételre, attól elszigetelődve viszont nem, hanem némává és mozdulatlaná válik.

Ugyanakkor a Krisztus egyházába való teljes belemerülése önmagában biznyságtétel egy olyan világ számára, amely megveti és minden módon megrontja az Úr napját, valamint gyűlöli az igazság hirdetését. Mivel olyannyira fontos számára az egyházhoz kötődő élete, a tanúságtétele által másokat is az egyház közösségébe és a megfeszített Krisztusról szóló igehirdetés alá gyűjt.

A tanúságtétel: kétélű kard

Amikor Péter azt tárgyalja, hogy milyen jelentősége van az egyháznak a keresztyén tanú életében, megmutatja, hogy az egyház szegletköve, Krisztus egyszerre az egyház alapköve, illetve az engedetlenek és a hitetlenek botrányköve (1Pt 2,4–8). Péter elmondja, hogy Isten Krisztust nemcsak az egyház szegletkövévé tette, hanem botránkozás sziklájává is, ahogyan a Zsoltárok 118,22 prófétál róla. Az apostol leírja, hogy ez isteni rendelésre történt.

Éppen ezért az evangélium kétélű kard, amely szuverén módon hívja a választottakat, és szuverén módon megkeményíti a gonoszok szívét. Mivel a keresztyén bizonyoságtétel elválaszthatatlan az igehirdetéstől, ezért az is kétélű kard. Akik hisznek, azokat megtérésre indítja azokat, és elvezeti az egyházba, valamint annak igehirdetése alá. Ugyanakkor megkeményíti az engedetleneket.

Fiatalkoromban a városi parkgondozó vállalatnál dolgoztam. Egy fiatal házasember megfigyelte, hogy ebéd előtt imádkozom. Éppen ugyanazon a projekten dolgoztunk, ezért volt alkalmunk beszélgetni a kérdéseiről. Érdeklődött, és sok mindenről tudakozódott. Egy-két nap után azonban ellenséggé vált, aki szüntelenül gúnyolta a vallást, káromkodott, amikor étkezés előtt imádkoztam, és mindent elkövetett, hogy tönkretégye az életemet.

Nem szabad meglepődnünk, hogyha akiknek bizonyoságot tettünk, amikor kérdezősködtek a reménységünkéről, elutasítják a válaszukat, és az evangélium nagyobb ellenségeivé válnak. Ez is Isten szándéka. Súlyos, megbocsáthatatlan hiba lenne, ha a tanúságtételünk tartalmát felvizeznénk, hogy vonzóbb, hívogatóbb fényben mutassuk be. Ekkor már egyáltalán nem lenne bizonyoságtétel. A tanúságtétel ereje nem bennünk rejlik, hanem Istenben, mégpedig a hirdetett Krisztus és a Szentlélek ellenállhatatlan munkája által. Csupán eszközök vagyunk

Isten kezében.

Szelídséggel és félelemmel

Ezért teszi hozzá Péter ezt az alárendelt mondatot: Feleljetek mindazoknak, akik számon kérnek titeket a reménységetekről, mégpedig „szelídséggel és félelemmel” (1Pt 3,15).

Ezt szelídséggel tenni negatív megfogalmazásban azt jelenti, hogy nem úgy tanúskodunk, mintha meg akarnánk győzni valakit a Krisztusba vetett hitről. Nem is az a célunk, hogy olyan fényben tűnjünk fel, mintha jobbak lennénk azoknál, akik számára bizonyágot teszünk.

Pozitív módon a szelídség azt jelenti, hogy mély bizonyossággal tudjuk: egyedül kegyelemből üdvözültünk. Mi is ugyanolyan rossz bűnösök vagyunk, mint bárki a világon. Nem mi választottuk Krisztust. Nem mi jelentkeztünk önkéntesen az Ő követésére. A világ kezdete előtt meghozott örök, isteni kiválasztás határozata miatt vétettünk ki a világból. Az értünk meghalt Krisztus vére váltott meg minket a Golgotán. Egy hathatós, ellenállhatatlan hívás hívott elő minket kegyelmesen a sötétségből Isten világosságára. Szeretnénk, ha hozzánk hasonlóan mások is üdvözülnének. Ezért vagyunk készek arra, hogy engedelmes életet éljünk, és Isten csodálatos kegyelméről másoknak bizonyágot tegyünk.

A félelem nem rettegés, hanem tisztelet. Tisztelettel csodáljuk, hogy Isten pusztán kegyelemből hozzánk hasonló bűnösöket üdvözít. Ebből a félelemből valamit meg kell mutatnunk azoknak is, akiknek bizonyágot teszünk. Nem dicsekszünk keresztyén életünkkel: az Istentől van. Nem azért sürgetünk másokat, hogy hozzánk hasonlóan cselekedjenek, mert gyarapítani akarjuk az általunk megtérített lelkek számát. Nem kérünk, nem várunk semmilyen elismerést: ez

mind kegyelemből van. Egyszerűen túlrad rajtunk Isten nagy irgalmassága és szeretete, mivel kegyelemből üdvözlünk. A célunk az egyház megváltása. Mivel nem tudjuk, kik tartoznak az egyházhoz, és kik nem, ezért arra vágyakozunk, hogy akik felé tanúskodtunk, részesülhessenek abban az örömben és békességben, amelyek a mi drága kincseink.

Istent illet minden dicsőség a mi üdvösségünkben, azok megváltásában, akiknek bizonyoságot teszünk, valamint abban a kegyelmes kiváltságunkban, hogy vándorokként és idegenekként élhetünk ezen a földön. Így mások látják jó cselekedeteinket, és dicsőítik a mi mennyei Atyánkat (Mt 5,16). Így leszünk a világ világossága: egyedül kegyelemből, hit által.